

Arrest

nr. 198 218 van 19 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 oktober 2015 en dient op 15 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 9 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U werd ongeveer 22 jaar geleden geboren in het dorp Kanday dat deel uitmaakt van het district Chapadara, in de provincie Kunar. U bent een alleenstaande soenitische moslim. U heeft tot de 9de graad onderwijs genoten in Chapadara. Een jaar na het beëindigen van uw scholing werd u gevraagd door een kennis, Zabiullah, of u wou gaan werken in hetzelfde bedrijf als hem. Na een opleiding van 3 maanden aan het Iqra Instituut in Kabul begon u te werken voor het bedrijf Kabul Thunder Technical Services (KTTS) in de stad Kabul. Daar kreeg u een tijdelijk contract en werkte u van 21.03.2014 tot 21.03.2015. KTTS werkte voor het Afghaanse Ministerie van Defensie.

Uw problemen resulteerden uit uw tewerkstelling bij KTTS. Dat bedrijf had een contract met het Ministerie van Defensie en was verantwoordelijk voor de opleiding van legerpersoneel in alle zaken die te maken hadden met computers. U werkte zelf als leerkracht Ms Outlook voor soldaten van het Afghan National Army (ANA) van de 111ste divisie. U woonde in accommodatie van uw werkgever te Kabul, tegenover het gebouw van de 111ste divisie. In de periode dat u was tewerkgesteld bij het KTTS keerde u éénmaal terug naar Kanday, waar de rest van uw familie verbleef.

U heeft twee neven in uw geboorteregio, Qari Nassratullah en Qari Rafiullah, die zich voordien reeds hadden aangesloten bij Mawlawi Khatem, een lokale talibanleider. Even voordat uw tewerkstelling bij KTTS op zijn einde liep kwamen zij te weten wat u deed als beroep. U weet niet hoe ze dit zijn te weten gekomen. Vanaf dat moment begonnen uw neven samen met Khatem druk uit te oefenen op uw ouders. Ze sloegen uw vader en broers, en eisten dat u met hen zou spreken en hen zou helpen. U weigerde contact maar uw vader vertelde u dat ze wouden dat u hen informatie doorspeelde of dat u een van hen binnenloodste in een van de overheidsgebouwen waar u uw werk uitoefende. U weigerde hun eisen aangezien het voor u onmogelijk was om dit waar te maken. U had geen toegang tot informatie en het was onmogelijk voor u om iemand binnen te brengen in de streng beveiligde gebouwen van het Ministerie van Defensie. U informeerde het bedrijf KTTS van dit probleem maar zij waren machteloos om iets te ondernemen. In deze omstandigheden liep uw tewerkstelling bij KTTS op zijn einde. Ondertussen bleven uw neven en Khatem druk uitoefenen op uw familie in Kanday. Nadat u zonder werk viel besloot u, op vraag van uw vader, om naar Kanday te komen. U verkleedde zich als een garagist en keerde zo terug naar uw geboortedorp, waar u een week zou verblijven. Ergens in deze week ging u naar de politiechef van uw district om klacht in te dienen maar daar werd geen verder gevolg aan gegeven. Tijdens uw verblijf in Kanday werd er 's ochtends vroeg een dreigbrief achtergelaten aan uw huis. Uw vader bracht deze brief mee naar de moskee en liet de imam hem vertellen wat erin stond. In de brief eiste de taliban opnieuw dat u iemand mee naar binnen moesten brengen bij het Ministerie van Defensie, dat u informatie aan hen moest doorspelen en dat u met hen moest samenwerken. Na het ontvangst van deze brief besloot u te vertrekken naar Farm Adha in de provincie Nangarhar. Daar zou u ongeveer 1 maand of 1.5 maanden ondergedoken leven bij een smokkelaar tot deze u het land kon uit brengen. Op 12 oktober 2015 kwam u aan in België en op 15 oktober vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Sinds uw vertrek uit Kanday is de druk op uw familie niet afgenomen. De taliban komen nog steeds bij hen langs, ze hebben een tweede dreigbrief gestuurd en uw vader geslagen. Ook eisen ze geld van uw familie en dreigen ze dat uw jongere broer M. M. [...] voor hen moet komen werken op het moment dat hij oud genoeg is.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u de taliban te vrezen. Bovendien verklaart u dat u vreest dat u door uw vertrek uit Afghanistan zal beschouwd worden als een ongelovige in uw geboorteregio.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende bewijsstukken neer: uw originele taskara, een kopie van een officieel document dat u toegang verschaft tot het Ministerie van Defensie, een kopie van een officieel document dat u toegang verschaft tot de gebouwen van de 111ste divisie, een certificaat van tewerkstelling van uw voormalige werkgever en de enveloppe waarin deze documenten naar België werden verzonden.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan.

Uw verklaringen betreffende uw hoofdreden om Afghanistan te verlaten zijn weinig plausibel en op een aantal punten niet consistent. Bovendien legt u geen enkel bewijsstuk neer dat de kern van uw asielaanvraag kan ondersteunen. Het is immers opmerkelijk dat de taliban, bij monde van uw neven en M. K. [...], u zouden benaderen om hen te helpen een aanslag uit te voeren. Uit informatie waar het CGVS over beschikt (zie landeninformatie) blijkt dat de taliban een groot netwerk aan medestanders heeft, van mensen uit allerlei groeperingen in de samenleving. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat ze maandenlange druk op u, via uw familie, zouden uitoefenen zonder enige aanwijzing dat u hen genegen zou zijn. Des te meer daar ze bij uw familie niet eerst voorzichtiger hebben gepolst maar volgens uw eigen verklaringen vrij snel zijn over gegaan tot het slaan en mishandelen van uw vader en broers (CGVS, p. 15). Hiermee namen ze een vrij groot risico: dat u hen zou verraden bij de autoriteiten, wat u vervolgens ook deed (CGVS, p. 18). Deze weinig doeltreffende strategie die volgens u door K. [...] en zijn medestanders werd gevolgd is hoogst onwaarschijnlijk. Zoals gezegd zouden ze door uw hulp in te schakelen een bijzonder groot risico creëren voor zichzelf. Door hun identiteit aan u prijs te geven en u instructies te geven maken ze immers veel kans hun eigen plannen uiteindelijk gedwarsboemd te zien. U werkte immers in onderaanneming voor het Ministerie van Defensie en zat aldus bij de bron om hen te gaan verklikken. Daarenboven is het weinig overtuigend dat ze gedurende een lange periode uw familie lastig vielen terwijl u in Kabul verbleef zonder u éénmaal zelf te benaderen of te contacteren (CGVS, p. 17). Dit lijkt voor een groepering zoals de Taliban, die al meermaals bewezen dat ze in staat zijn om goed georganiseerde en complexe aanslagen te plegen, een zeer grote investering van energie zonder een duidelijke tactiek. Deze door u geschetste handelswijze van de taliban kan niet overtuigen. Bovendien bleef u gewoon werken gedurende al deze bedreigingen ook al werden u en uw familieleden bedreigd, u besloot pas om te stoppen met werken toen de einddatum van uw contract afliep (CGVS, p. 10) hetgeen eveneens moeilijk te verenigen valt met de vrees die u nu beweert te hebben. Na afloop van uw contract ging u zelfs terug naar Kunar terwijl u op de hoogte was van de bedreigingen aan uw adres. U begaf zich met andere woorden als het ware naar het hol van de leeuw hetgeen toch wel verbaast. Dus ook uw gedrag is weinig compatibel met de vrees die u en uw gezin claimden te hebben ten opzichte van de lokale taliban. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw vader het u had gevraagd en dat u nergens anders heen kon gaan (CGVS, p. 18) houdt geen steek. Immers, uw familie was logischerwijze, gezien de toename in dreigbrieven, in groter gevaar met uw aanwezigheid in het dorp. Bovendien had u voordien alreeds vijftien of zestien maanden in Kabul geleefd zonder problemen en in veiligheid. U was dus niet verplicht om Kabul te verlaten omwille van het feit dat uw contract afliep, noch is het plausibel dat u uw familie in grotere problemen zou brengen door zelf het gevaar te gaan opzoeken in uw dorp. Dat de taliban u via uw familie onder druk bleef zetten om hen bij te staan, onder andere via de tweede dreigbrief, en dit terwijl uw contract in Kabul al afgelopen was en u zich inmiddels al in Farm Hada in Jalalabad bevond houdt eveneens geen steek (CGVS, p.17). Het lijkt immers niet meer dan normaal dat uw vader in de gegeven context aan de taliban zou meegedeeld hebben dat u uw werkzaamheden had stopgezet waardoor u voor hen sowieso geen toegevoegde waarde meer had. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Overigens is de manier waarop u tijdens uw gesprek bij het CGVS uw asielaanvraag uiteenzette bij wijlen vrij verward en onduidelijk. Zo bleef u zeer kort en vaag over de verschillende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan. U kon niet concreet duiden wanneer welke bedreigingen naar u en uw gezin werden geuit (CGVS, p. 15-17), met welke frequentie dit gebeurde en wat de gevolgen hiervan waren. Nadat u hiermee werd geconfronteerd bleven uw antwoorden vaag en onduidelijk (CGVS, p. 16). Dit terwijl u eerder in het gehoor nog zeer coherent, gedetailleerd en doorleefd antwoordde op vragen in verband met uw werk (CGVS, p. 10-12). Het grote contrast tussen beide manieren van vertellen werd nog meer in de verf gezet door het feit dat u niet eenduidig kon vertellen over de dreigbrieven die uw familie heeft ontvangen. Waar u eerst verklaarde dat de

eerste brief werd verzonden toen u niet in uw dorp was, maar toen u nog in Kabul verbleef (CGVS, p. 15) verklaarde u enkele zinnen later dat de eerste dreigbrief werd verzonden toen u in al in Farm Adha (Jalabad, Nangarhar) was, hetgeen betekent dat dit al geruime tijd na afloop van uw werkcontract was (CGVS, p. 16). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat de eerste brief echter werd verzonden toen u kortstondig in uw dorp in Kunar was en de tweede toen u in Farm Adha, Jalabad, Nangarhar was (CGVS, p. 17). Dit zijn drie verschillende verklaringen over het ontvangen van uw eerste dreigbrief. Ook al verwacht het CGVS niet dat u een exacte datum kan geven van iedere gebeurtenis die uw vertrek uit Afghanistan voorafging doet het de wenkbrauwen fronsen dat u niet eenduidig kunt antwoorden wanneer u wordt gevraagd waar u zich bevond toen uw familie een dreigbrief ontving waarin u met de dood werd bedreigd. Dreigbrieven die u overigens in tegenstelling tot de documenten van uw werk niet kon voorleggen ter ondersteuning van uw asielrelaas, volgens uw verklaringen omdat het moeilijk is om ze te verzenden en omdat uw vader als spion zou aanzien worden moest hij ze op zak hebben tijdens controles (CGVS, p.5). Het hoeft weinig betoog dat ook deze verklaring niet kan overtuigen. Overigens heeft u volgens uw verklaringen zowel uw voormalige werkgever als de politie ingelicht van uw problemen maar kunt u hier evenmin een bewijs van voorleggen (CGVS, p.18). Uit bovenstaande kan er worden besloten dat het door u aangehaalde asielrelaas als ongeloofwaardig dient beschouwd worden. Zodoende kan u het vluchtelingenstatuut niet worden toegekend.

Hoewel uw voormalige functie bij het bedrijf KTTS niet door het Commissariaat-generaal wordt betwist, volstaat dit gegeven niet om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U had geen hoge functie binnen het bedrijf. Bovendien werkte het bedrijf zelf enkel als onderaannemer voor het Ministerie van Defensie. Ook was de aard van de overeenkomst tussen beide er niet een waarbij u toegang had tot waardevolle informatie, of enige macht had binnen het Ministerie van Defensie. Om vervolging door de taliban louter op basis van een functie verbonden aan de Afghaanse autoriteiten toe te kennen, dient deze functie in praktijk met een zekere duurzaamheid of zichtbaarheid uitgevoerd geweest te zijn. Als dit niet het geval is, moet de vervolging in concreto op basis van feiten uit het verleden worden aangetoond. In uw geval bent u er niet in geslaagd om uw asielrelaas geloofwaardig aan te tonen, noch aan te tonen dat u omwille van uw werkzaamheden in het verleden (een tijdelijk werkcontract bij KTTS) het risico loopt in de toekomst vervolgd te worden. Uw functie bij het KTTS weegt met andere woorden onvoldoende door om een vluchtelingenstatuut toegekend te krijgen.

Uw vrees ten aanzien van de Afghaanse maatschappij en de Taliban dat u, door u langdurig verblijf in Europa, zal beschouwd worden als een ongelovige (CGVS, p. 19) is evenmin op afdoende wijze aangetoond. Het is een wijdverspreid en alom geweten (ook door de Taliban) gegeven dat er ook in Europese landen grote moslimgemeenschappen met een vrije religieuze beleving zijn. Er staat u zodoende niets in de weg om hier uw religie volledig en vrij te beleven. Ook brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat men in Afghanistan concrete aanwijzingen heeft om te denken dat u bekeerd zou zijn.

De door u voorgelegde documenten staven enkel uw functie bij KTTS, wat door het CGVS niet wordt betwist. Zodoende laten ze niet toe de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u als jonge man zonder uw familie naar Kabul bent gereisd om daar een opleiding te volgen en te beginnen werken (CGVS, p. 10). U heeft vervolgens zelfstandig nog vijftien of zestien maanden in Kabul geleefd, gewoond en gewerkt, zonder noemenswaardige problemen. Aangezien u al die tijd in staat was om dit te doen, is er niets dat u in de weg staat om opnieuw in Kabul werk te vinden en verder een leven op te bouwen. U verklaarde zelf daar nog banden te hebben met minstens één voormalige collega en vriend die zich in het verleden ook al bereidwillig toonde u te helpen aangezien hij de door u voorgelegde documenten voor u heeft bijgehouden en verzonden (CGVS, p. 3, 5, 14). Tenslotte is uw asielrelaas alreeds als ongeloofwaardig beschouwd, dus kan er geen sprake zijn van eventuele vervolging in Kabul door K. [...] en zijn medestanders. Overigens, zelfs indien u wel problemen zou hebben met de lokale taliban uit uw geboortestreek (quod non) is het weinig plausibel dat zij de middelen, de mankracht of de motivatie hebben om in een sterk beveiligde stad zoals Kabul naar u op zoek te komen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de

wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"III. MIDDELS

1) Eerste middel afgeleid uit de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");

Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens de bedreigingen door de taliban om hem te doden als hij terug naar Afghanistan keert, omdat hij weigerde op de eisen van de taliban in te gaan om en een van hen binnen de gebouw van de veiligheid ministerie te loodsen, of hen informatie door te spelen.

Bovendien heeft hij een gegronde vrees om als ongelovige te beschouwd worden als hij terugkeert, op grond van zijn verblijf in Europa. Dit is de tweede grond waarvoor hij voor zijn leven vreest.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, e) van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden. "

Artikel 48/3, §4, b) van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het begrip "godsdiens" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald. "

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar, district Chapadara, dorp Kanday, in het Noord Oosten van Afghanistan. Hij werkte in een bedrijf wie met de Afgaanse veiligheid ministerie samenwerkt, in Kabul. Zijn regio is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation: ecoi.net featured topic on Afghanistan: General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul, last update 19 June 2017), waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF (Afghan National Security Forces) strijden.

Geen van deze gegevens word in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden.

Sinds jaren is er een gewelddadig conflict tussen de regering en zijn ondersteuners aan de gang, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban, waarbij in de provincie van verzoeker.

Bovendien werkte verzoeker in een bedrijf wie met de Afgaanse veiligheid ministerie samenwerkt, in Kabul. De taliban beschouwen verzoeker als ondersteuner van de regering, omdat hij weigerde op hun eisen in te gaan om met hen samen te werken (om en een van hen binnen de gebouw van de veiligheid ministerie te loodsen, of hen informatie door te spelen). Hij dus een doelwit voor de taliban.

Hieromtrent benadrukt het UNCHR (zie bijlage UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 19 April 2016, p34), dat alle strijdende groepen, waaronder de taliban "systematically target civilians who are associated with or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs (Anti Government Element), among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths

and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent (...)".

Bovendien, hebben de Taliban in hun mededeling van april 2015 aangekondigd dat hun toekomstige offensief gericht zou zijn op overheidsdiensten en anderen die worden gezien als steun van de overheid en de internationale gemeenschap ("For the complete liberation of our beloved homeland from the yoke of foreign occupation and for the implementation of Islamic rule throughout the country, the Islamic Emirate is determined to prolong the ongoing jihad against the foreign invaders as well as their internal stooges", zie "Taliban announce spring offensive in Afghanistan", Lynne O'Donnell, Associated Press, April 22, 2015).

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent bedreigingen die hij van de Taliban kreeg, omdat hij weigerde op de eisen van de Taliban in te gaan. Hij was dus in groot gevaar in Afghanistan gedood of gefolterd te worden.

Dezelfde UNHCR rapport stelt dat " UNHCR considers that in relation to individuals with the following profiles a particularly careful examination of possible risks is required. I- Individuals associated with, or perceived as supportive of, the Government and the international community, including the international military forces" (UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 19 April 2016, p.4)

De verklaringen van verzoeker over de bedreigingen van de Taliban tegen hem omwille van zijn weigering om ze te helpen, en de gevaar die hij nu in Afghanistan loopt om doden te worden komen dus overeen met de hierboven objectieve beschikbare informatie.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in de provincie van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven .

Trouwens worden terugkeerders uit het buitenland vaak als ongelovige beschouwt door de Taliban, omdat ze beweren dat ze gedurende hun verblijf in niet Islamitische landen "westernized" geworden zijn (zie PRIO, Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?, July 2015, http://file.prio.no/publication_files/PRIO/Oeppen%20Can%20Afghans%20Remtegrate%20after%20Assisted%20Return%20from%20Europe,%20PRIO%20Policy%20Brief%207-015.pdf).

Bovendien kan verzoeker geen verdediging verkrijgen van zijn eigen overheid, die nog amper controle heeft over de regio. Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker. In casu is er niet betwist dat verzoeker uit Kunar provincie, Chapadara district afkomstig is, en objectieve informatie hier toegevoegd bevestigt dat de controle van de regering zeer gering is, een dat de Taliban maar ook IS al delen van de regio onder hun controle hebben.

Objectieve bronnen melden inderdaad dat: "The over all security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. ... While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand. Nangarhar, Kandahar. Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded. the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. (...)

In Kunar. the group has not yet established definitive territorial control, but it has actively recruited from members of militant groups there, including from the Afghan Taleban. Kunar has also served as a place of retreat for ISKP members when pressed in southern Nangahar. Nevertheless, the group is still most entrenched in southern Nangrahar, and particularly strongly in Achin and Deh Bala districts. (Osman, 23 May 2017) (...) "But it has largely been eliminated from southern and western Afghanistan by the Afghan Taliban and military operations conducted by Afghan and US/Nato forces. It has also lost territory in eastern Afghanistan in recent months. But it still has control over some parts of Nangarhar and Kunar provinces. where it plans attacks and trains fighters". (zie bijlage ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation: eoi.net featured topic on Afghanistan: General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul, last update 19 June 2017, <https://www.ecoi.net/news/! 88769: :afghanistan/! 01 .general-security-situation-in-afghanistan- and-events-in-kabul.htm>).

Er wordt ook gemeld dat: The Taliban maintains a significant presence in Kunar, and routinely overruns district centers such as Marawara and Dangam. As of late March, the Taliban did not claim full control of any of Kunar 's 15 districts, but did say it controlled 80 percent of Marawara, Khas Kunar, Sarkano, Shegal, Dangam, Asmar, Nari, Nurgul, Tsukai, Narang, Watapur and Chapa Para, and 20 percent of the provincial capital of Asadabad. FDD's Long War Journal has assessed the Taliban's claim of territorial

control to be credible. (FFD's long war journal, Afghan forces, Taliban battle for control of Kunar, by Bill Roggio, May 18, 2017, <http://www.longwarjournal.org/archives/2017/05/afghan-forces-taliban-battlefor-control-of-kunar.php>)

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin, zowel als wegens zijn godsdienstige overtuigingen.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen. We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie zowel over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als ondersteuner van de overheden als tegen terugkeerders uit het buitenland die door de taliban als ongelovige beschouwd worden.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt.

Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Bovendien menen wet dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker — quod non — dan hoeft hem de

subsidiare bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of,

- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,

- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiare bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italie, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 — 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten — artikelen 2 en 3 van het EVRM — hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

De Commissaris geeft geen indicatie over de veiligheid situatie in de streek van herkomst van verzoeker, maar ontwikkeld rechtstreeks de beweerde intern beschermingsalternatief van verzoeker in Kabul stad.

Zoals hieronder uitgelegd menen we dat de analyse van de Commissaris omtrent de beweerde redelijke een veilige intern beschermingsalternatief van verzoeker in Kabul stad niet gerechtvaardigd is. Zou U Raad onze analyse volgen, dan hoeft de veiligheid situatie in de streek van herkomst van verzoeker geanalyseerd te worden.

De Commissaris betwist de herkomst van verzoeker van de provincie Kunar niet, en heeft geen onderzoek gevoerd betreffend de veiligheid situatie in deze provincie. We zijn echter van mening dat dit verslechterde veiligheid situatie (voor welke we naar de middelen supra verwijzen) de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker gerechtvaardigd.

We onderlijnen bovendien dat de intern beschermingsalternatief mogelijkheid gewoonlijk in aanmerking komt wanneer erkend word dat de veiligheid situatie dusdanig slecht is dat afkomstige van de bepaalde streek er niet meer wonen kunnen zonder ernstige bedreigingen op hun leven te lopen. Het feit dat de Commissaris niets vermeld over de veiligheid situatie in de streek van herkomst van verzoeker duidt impliciet aan dat er de onhoudbare veiligheid situatie erkend word. Indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, vraagt verzoeker dus voor alle hierboven redenen, met eerbied, de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Commissaris meent verder dat verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul stad heeft. We menen dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS betreffende de intern beschermingsalternatief niet draagkrachtig is.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de motivering van de Commissaris generaal onvoldoende is om de mogelijkheid voor een intern beschermingsalternatief te bewijzen.

Verzoeker voldoen aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoren ze tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hen ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

2) Tweede middel afgeleid uit de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest") Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden gedood door de taliban, omdat hij weigerde op hun eisen in te gaan om en een van hen binnen de gebouw van de veiligheid ministerie te loodsen, of hen informatie door te spelen.

Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

-Hij is afkomstig uit de provincie Kunar, district Chapadara, dorp Kanday, in het Noord Oosten van Afghanistan.

-Hij werkte voor een bedrijf wie voor de Afghaanse veiligheid ministerie werkt.

-Zijn regio is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF (Afghan National Security Forces) strijden (zie middelen supra).

De rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd stellen duidelijk dat de controle van de regering in de Kunar provincie zeer gering is, een dat de Taliban al delen van de regio onder hun controle hebben. Dit bevestigt de verklaringen van verzoeker.

De toegevoegde rapporten stelen ook dat de taliban vaak mensen die ze als ondersteuner van de regering beschouwen als doelwit. Verzoeker heeft uit gelegd dat hij weigerde op hun eisen in te gaan, en dat ze hem ervoor doden zullen als hij terug keert naar Afghanistan.

Hij heeft ook gemeld dat de taliban vaak mensen die terugkeren uit het buitenland als ongelovige beschouwen, en dat hij ook daarvoor vreest gedood te worden. Ook dit werd door objectieve bronnen bevestigd.

Verzoeker heeft deze gegeven al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

De Commissaris generaal beweert dat verzoeker onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben. Verzoeker is van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste, stelt de Commissaris dat het onwaarschijnlijk is dat de taliban op verzoeker en zijn familie druk zouden uitvoeren om de samenwerking van verzoeker te verkrijgen, en dat dit een "weinig doeltreffende strategie" (beslissing p2), omdat verzoeker hen aan de overheden had kunnen verraden (hij werkte voor een bedrijf wie voor de veiligheid ministerie werkt). Verzoeker meent echter dat de familie in Afghanistan sacraal is en dat het precies daarvoor een goede middel was om zijn familie te bedreigen en te slaan, om op hem druk te zetten. Bovendien meldt hij dat de taliban hem moeilijker konden bereiken omdat hij in Kabul was.

Daarna meent de Commissaris dat weinig overtuigend is dat de taliban verzoeker niet benaderden terwijl hij in Kabul leefde, maar wel op zijn familie druk uitoefende, namelijk omdat:

voor een groepering zoals de Taliban, die af meermaals bewezen dat ze in staat zijn om goed georganiseerde en complexe aanslagen te plegen, een zeer grote investering van energie zonder een duidelijke tactiek. Deze door Wee menen echter dat de Commissaris zich tegensprekt wanneer hij verder in de beslissing (p4) meent dat: Overigens, zelfs indien u wel problemen zou hebben met de lokale taliban uit uw geboortestreek (quod non) is het weinig plausibel dat zij de middelen, de mankracht of de motivatie hebben om in een sterk beveiligde stad zoals Kabul naar u op zoek te komen.

Dit grief moet dus verworpen worden.

Vervolgens wordt verzoeker verweten dat hij alleen bij het einde van zijn contract stopte voor de bedrijf te werken. Verzoeker meldt dat hij het geld erg nodig had.

Nadien meent de Commissaris dat het weinig compatibel is dat verzoeker terug naar zijn herkomst dorp ging, wat hem en zijn familie in grotere gevaar had kunnen brengen. Verzoeker heeft echter uitlegt dat hij niet wist waar hij anders hij had kunnen gaan (hij had geen meer accommodatie in Kabul omdat zijn werkgever hem het gedurende zijn contract te beschikking gaf), en dat zijn vader ziek was (hij had een hartaanval, hij wilde hem dus absoluut zien).

Daarna verwijt de Commissaris dat verzoeker vaag bleef omtrent de gebeurtenissen die aanleiding vormden voor zijn vertrek. De Protection Agent meldt inderdaad aan verzoeker dat hij onduidelijk over details is (CGVS p16), maar stelt vervolgens geen vragen betreffende wanneer de breven aankwamen, of over de precieze gevolgen van de dreigbrevens. Verzoeker onderlijnt dat zijn vader hem ingelicht heeft over die breven (wie zelfs door de imam van het dorp ingelicht werd omdat hij niet lezen kan, CGVS p17). Verzoeker verklaart ook dat er een vergissing moet geweest zijn met de tolk, omdat hij niet gemeld heeft dat de tweede dreigbrief toen hij in Jalalabad was.

Vervolgens verwijt de Commissaris dat verzoeker de dreigbrieven of bewijzen voor hun bestaan niet kon voorleggen. Verzoeker heeft uitgelegd dat de lokale politie van zijn dorp zelfs de taliban vreest (CGVS p18) en dat ze daarvoor geen document over de brieven konden geven, en dat zijn voormalige werkgever dit ook niet kon omdat het een privé bedrijf is.

Trouwens meent de Commissaris dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij omwille van zijn werk een risico loopt om vervolgd te worden, en onderlijnt dat hij een lage positie in de bedrijf had, wie zelfs als onderaannemer voor de defensie ministerie werkte. Verzoeker verklaart dat hij zelfs geen mogelijkheid had om de taliban ervan te overtuigen dat hij niets voor hen kon doen.

Ten laatste meent de Commissaris dat verzoeker niet aantoonde dat hij als ongelovige zou worden beschouwd door de taliban omwille van zijn langdurige verblijf in Europa.

We verwijzen naar de middel supra.

Ten gevolge is de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban niet draagkrachtig en moet verworpen worden.

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten slotte wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is.

Ten eerste erkent de Commissaris dat de veiligheidssituatie in Afghanistan achteruit is gegaan, en dat de regio van verzoeker onveilig is (zie supra).

De Commissaris beweert dat "Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad" en dat "... er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict" (beschikking p4).

Er zal u aangetoond worden dat er voor burgers in Kabul well een dusdanig risico bestaat. Inderdaad berichten recentelijke nieuws artikelen dat er recentelijk nog een bijzonder dodelijk aanval gebeurde in

Kabul, waaraan 150 mensen gedood werden en 400 gewond werden (zie *Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150morts*, Le Monde.fr avec AFP et Reuters, 06.06.2017, http://www.lemonde.fr/asiе-pacifique/article/2017/06/06/attentat-de-kaboul-le-bilanmonte-a-150morts_5139206_3216.html#G9KkPZPqpiHgEm0.99, en *Kabul blast*:

Attack kills 90 near diplomatie area in Afghanistan, By Ehsan Popalzai, Laura Smith- Spark and Faith Karimi, CNN, <http://edition.cnn.com/2017/05/31/asia/kabulexplosion-hits-diplomatic-area/index.html>, June 1,2017).

Verschillende rapporten en artikelen duiden aan dat de huidig veiligheidssituatie in Kabul voor de bevolking op ernstige mate gevaarlijk is, met 62% van slachtoffers van aangrepen zijnde burgers (Afghanistan: Sikkerhetssituasjone i provinsene Kabul, landinfo - 25. November 2016, pl6) ("Sivile i Kabul by utgjor hele 62 prosent av ofrene som felge av komplekse angrep og selvmordsangrep", vrij vertaling: Burgers in Kabul stad gelden voor 62 procent van de slachtoffers als gevolg van complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen). Nog een paar dag geleden, op 24/07/2017, werden in Kabul 38 mensen gedood door een bom aanslag van de Taliban (zie bijlage *The Guardian*, *Afghanistan: dozens dead in Kabul bombing targeting government workers*, 24 July 2017, <https://www.theguardian.com/world/2017/jul/24/afghanistan-dozens-dead-kabul-bombing-politicians>).

Anders als beweert door de Commissaris, vonden in 2017 elk maand meerdere bombaanslagen of andere gewelddadige aangrepen in Kabul plaats, waarbij veel burgers overleden (zie *European Country of origin Network website* : <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-inafghanistan-and-events-in-kabul.htm>) : "MAY 2017 "A suicide attack on a convoy belonging to the Nato mission in Afghanistan has killed at least eight people in Kabul officials say. The victims were all civilians, a government spokesman said. About 25 other people were injured, including three US service members. The attack on the group of military vehicles happened next to the US embassy during the morning rush hour. So-called Islamic State (IS) said it was behind the attack. " (BBC News, 3 May 2017) APRIL 2017 "At least five people have been killed and several others injured in a suicide bombing in Kabul, the Afghan Interior Ministry says. The blast occurred near the Defense Ministry compound and other government institutions on April 11, when thousands of ministry staff were leaving their offices for the day. A Defense Ministry spokesman was quoted as saying the victims included both civilians and members of the Afghan security forces. The spokesman also said the target appeared to be a police post. The Islamic State (IS) extremist group claimed the attack through its unofficial news agency, Amaq, saying the bomber targeted a checkpoint. " (RFE/RL, 12 April 2017) MARCH 2017 "Afghan officials say the death toll in an attack on a military hospital in Kabul has risen to 49.

Salim Rassouli, director of Kabul hospitals, said on March 9 that 49 people were killed in the attack on the Sardar Mohammad Khan military hospital on March 8, and at least 63 wounded. The extremist group Islamic State (IS) claimed responsibility for the attack in which gunmen dressed as health workers shot doctors, patients, and visitors at the 400-bed hospital. Health Ministry spokesman Qamaruddin Sediqi confirmed the death toll of 49 but put the number of people wounded at 76. Other officials said 90 people were wounded. " (RFE/RL, 9 March 2017) "Almost simultaneous attacks in Kabul have left at least 16 people dead and 44 injured, the health ministry says. The two suicide attacks took place at about midday local time (07:30 GMT) on Wednesday, targeting a police station and intelligence agency offices. Taliban spokesman Zabihullah Mujahid claimed responsibility for the attacks. " (BBC News, 7 March 2017) FEBRUARY 2017 "At least 20 people have been killed in a suicide bombing at Afghanistan^ Supreme Court in Kabul, officials say. The government said 41 people were injured, 10 of them critically. All of the casualties are civilians. The bomber targeted the car park of the court compound as employees were leaving to go home, reports say. There was no immediate claim for the attack, which follows a number of deadly bombings by the Taliban and other militants in recent months " (BBC News, 7 Februar 2017). "Islamic State claimed responsibility on Wednesday for a suicide attack that killed at least 22 people outside Afghanistan's Supreme Court. The bomber, identified as Abu Bakr Altajiki by the militant group, detonated an explosive belt as court employees were leaving work in downtown Kabul on Tuesday evening. " {Reuters, 8 February 2017) JANUARY 2017 "Afghan officials say twin bombings near parliament in Kabul killed at least 38 people on January 10. while a powerful blast at a Government guesthouse in southern Kandahar left at least seven dead, including five diplomats from the United Arab Emirates. The initial blast in Kabul struck about 4p.m. as employees were leaving a compound of government and legislative offices, Interior Ministry spokesman Sadiq Sadiqi said. Sadiqi told RFE/RL 's Radio Free Afghanistan that a suicide bomber blew himself up, followed by a car bomb in the same area in "what appears to have been a coordinated attack. " The second explosion occurred after security forces had arrived at the scene. According to some reports, another vehicle with explosives was stopped by security forces near the area. Health officials say more than 70 people were wounded in the bombings, which were claimed by the Taliban. " (RFE/RL, 11January 2017).

Uit deze artikelen blijkt dus dat zelfs indien, zoals beweert door de Commissaris, de geweld in Kabul hoofdzakelijk doelgericht van aard is, vormen burgers de grootste aantal van de slachtoffers. Voor deze gronden, menen we dat Kabul niet als veilig kan worden beschouwt.

Daarna heeft verzoeker uitgelegd dat de taliban hun netwerk ook in Kabul hebben en er aanwezig zijn, dat hij behalve een persoon niemand kent in Kabul, en er geen familie heeft, en zich het leven daar niet zou kunnen veroorloven (CGVS pl4,18).

Tijdens ons vergadering met verzoeker heeft hij ook verklaard dat hij vele moeilijkheden zou hebben om en werkplaats te vinden in Kabul, dat het leven en het huisvesting er zeer duur zijn, en dat hij dus niet in plaats zal zijn om voor zich zelf te zorgen.

We benadrukken dus dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker hem geen redelijk vestigingsalternatief in Kabul aanbieden, zoals beweert door de Commissaris.

We herhalen dat het invoeren van het intern beschermingsalternatief is het resultaat van de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of (Mrib) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. " UNHCR heeft richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief gepubliceerd (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04).

Volgens het standpunt van UNHCR is, om van een intern beschermingsalternatief (IBA) te kunnen spreken, een kwalitatief alternatief vereist. Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk IBA voor verzoeker bestaat.

UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de IBA (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief):

"Analyse du caractère raisonnable 22- Outre l'absence de crainte de persécution dans la zone de fuite ou de réinstallation interne envisagée, le demandeur doit pouvoir raisonnablement s'y réinstaller en toutes circonstances. De nombreuses juridictions ont adopté ce critère de "caractère raisonnable ", soit explicitement, soit en faisant référence aux notions similaires de "difficulté excessive" (undue hardship) ou de "protection significative" (meaningful protection).

23. Sans découler directement du texte de la Convention de 1951, le critère du "caractère raisonnable" constitue un outil juridique utile qui s'est révélé suffisamment souple dans l'analyse visant à déterminer si, en toutes circonstances, on peut raisonnablement attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans la zone envisagée pour mettre un terme à sa crainte fondée de persécution. Il ne s'agit pas d'une analyse visant à établir ce que l'on peut attendre d'une hypothétique "personne raisonnable ". La question est de savoir ce qui est raisonnable, tant subjectivement qu'objectivement, dans le cas particulier du demandeur et dans les conditions prévalant dans la zone envisagée de fuite ou de réinstallation interne.

Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à des difficultés excessives?

24. La réponse à cette question impose une appréciation de la situation personnelle du demandeur. de l'existence de persécutions antérieures. des conditions de sûreté et de sécurité, de respect des droits de l'homme et des conditions économiques de subsistance.

25. La situation personnelle de l'intéressé/ée mérite toujours une attention particulière dans l'examen visant à établir si la réinstallation dans la zone envisagée était excessivement difficile et var voie de conséquence. déraisonnable pour la personne. Dans cette évaluation, il importe de prendre en compte certains facteurs comme l'âge. le sexe, la santé. le handicap. la situation et les relations familiales, les fragilités sociales ou autres. des considérations d'ordre ethnique. culturel ou religieux, les liens et compatibilités politiques et sociales. les questions de langues, la formation scolaire. universitaire et professionnelle et les possibilités d'emploi ainsi que toute persécution antérieure et ses conséquences

psychologiques. L'absence de liens ethniques ou culturels en particulier, peut conduire à l'isolement d'un individu et même à des discriminations exercées à son encontre au sein de communautés dans lesquelles des liens de cette nature constituent le trait dominant de la vie quotidienne.

Certains facteurs qui, en eux-mêmes, n'excluent pas la réinstallation interne peuvent cependant, par effet cumulatif amener à cet état de fait. Selon les situations individuelles des intéressés, les facteurs susceptibles d'assurer le bien-être matériel et psychologique de la personne, tels que la présence de membres de famille ou l'existence d'autres liens sociaux étroits dans la zone envisagée, peuvent primer sur d'autres facteurs.

27. Le demandeur doit pouvoir trouver la sûreté et la sécurité et être à l'abri de tout danger et de menace à son intégrité physique. Cette situation doit être durable et non illusoire ou imprévisible. Dans la plupart des cas, les pays en proie à un conflit armé ne constitueront pas un lieu sûr de réinstallation interne, en particulier au vu de l'instabilité des lignes de front qui peuvent soudainement provoquer l'insécurité dans une zone jusque-là considérée comme sûre. (...)

28. Lorsque le respect des droits de l'homme les plus fondamentaux, notamment des droits imprescriptibles, pose problème, la zone envisagée ne peut être considérée comme hypothèse raisonnable. Cela ne signifie pas que la privation de certains droits civils, politiques ou socio-économiques dans la zone envisagée suffit à écarter toute possibilité de fuite ou de réinstallation interne dans cette zone. Mais il conviendra alors, d'un point de vue pratique, d'apprécier si les droits dont le respect ou la protection n'est pas assuré sont si essentiels pour l'intéressé(e), que leur privation lui porterait suffisamment tort pour que cette zone ne constitue pas une alternative raisonnable.

29. Les conditions socio-économiques dans la zone envisagée doivent être intégrées à ce stade de l'analyse. Si la situation est telle que le demandeur sera dans l'incapacité de gagner sa vie ou d'avoir accès à un logement, ou que les soins médicaux ne peuvent être dispensés ou sont notoirement insuffisants, la zone ne peut être considérée comme une possibilité raisonnable. Il serait déraisonnable, y compris du point de vue de respect des droits de l'homme, d'attendre d'une personne qu'elle se réinstalle pour être confrontée à l'indigence économique ou à un niveau de vie en deçà d'un niveau de subsistance à tout le moins décent. (TJNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04 p.6 -7).

Verzoeker legt uit dat hij geen familie in Kabul kent en er, op een persoon na, niemand kent. Hij verklaard ook dat het zeer moeilijk zou zijn voor hem en werkplaats te vinden omwille van de moeilijke economische situatie. Bovendien, zoals hij verklaarde is Kabul ook niet veilig voor hem, omdat de taliban er aanwezig zijn (de aanwezigheid van de taliban in Kabul word overigens door de Commissaris erkent, beschikking p2).

Rapporten benadrukken bovendien "Wat betreft Afghanistan wijzen de specifieke aanbevelingen van UNHCR op het uitzonderlijk karakter van het intern beschermingsalternatief. Bij de evaluatie van een concreet intern beschermingsalternatief moet rekening gehouden worden met de algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van regelmatige gedwongen verplaatsingen van veel Afghanen, de structurele aanwezigheid van IDP's en de moeilijkheden die uit het buitenland teruggekeerde Afghanen ondervinden om zich te hervestigen. Het onderscheid tussen deze verschillende groepen kan bijna niet meer gemaakt worden door de humanitaire operatoren op het terrein. Zij vormen een grote groep van kwetsbare personen die nood heeft aan humanitaire hulp.

Ten eerste is de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek. Zelfs als verzoeker in Kabul familie had, stelt UNHCR dat een familiaal netwerk in veel gevallen niet genoeg bij stand vormt. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen. "The ongoing conflict in Afghanistan is reported to be exacting an increasingly heavy toll on the humanitarian situation in the country. As a result of the general rise in insecurity, with the conflict spreading to previously unaffected areas, notably the north, humanitarian access to affected populations has diminished, with the UN having direct access to less than half the country. The limited presence of humanitarian actors in conflict-affected areas inhibits access for Afghanistan 's most vulnerable people to life-saving assistance. Decades of conflict and recurrent natural disasters have left Afghanistan 's population in a state of deep vulnerability, with many people's coping mechanisms having been exhausted. The ongoing conflict further exacerbates these vulnerabilities through the destruction of livelihoods and the loss of livestock, growing rates of communicable diseases, increased displacement, continuous human rights abuses, and higher crime levels. Observers note that the economic impact of the security transition could place further strains on an already highly vulnerable population against a backdrop of rapidly shrinking humanitarian funding for Afghanistan. " (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, pl3-14)

Trouwens benadrukt UNHCR de grote kwetsbaarheid van IDP's en het feit dat veel terugkeerders uit het buitenland in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen. "IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the nondisplaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity. "

"More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property. "(TJNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p. 27-28).

De hierboven geschetste algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, toont aan dat de Commissaris bij het vaststellen van een intern beschermingsalternatief de nodige voorzichtigheid uitoefenen dient.

UNHCR vermeldt dat: "To assess the reasonableness of a proposed IFA/IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:

(i) the availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnische groep; (ii) access to shelter in the proposed area of relocation; (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as sanitation, health care and education; (iv) the presence of livelihoods opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation. "(TJNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p.74)

Inderdaad, het "enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een IBA te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden (in geval van verzoeker zijn er geen): "Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnische groep. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnische groep are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice. Taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. Moreover, the presence of members of the same ethnische background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnische community in question. "

Wanneer een stad in aanmerking genomen wordt als intern beschermingsalternatief, dient de mogelijke verblijfplaats geïdentificeerd te worden. Anders is het risico dat de persoon ontheemd zal raken te groot.

"Where the proposed area of relocation is an urban area where the applicant has no access to preidentified accommodation and livelihood options, and where he or she cannot reasonably be expected to be able to fall back on meaningful support networks, the applicant would likely find him- or herself in a situation comparable to that of other urban IDPs. "" (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p 75).

Vervolgens, menen we dat de CGVS geen bruikbare informatie bijbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak.

Rapporten bevestigen trouwens dat het werkaanbod voor terugkerende Afghanen zeer beperkt en precair is, zoals verklaard door verzoeker. De International Labour Organisation vermeldt bij voorbeeld: "Since 2002, over 5 million Afghan refugees returned 'home' causing increased pressure on local absorption capacities. On average, family members survive on less than \$1 a day and one third of the labour force surveyed falls under the category of unstable and unskilled labour (seasonal daily labour in the agriculture or construction sectors)." (International Labour Organisation (ILO), Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 7). Over de algemene economische situatie duidt de ILO aan dat "The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of demographic, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the

subsequent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin all the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15 represent 49% of the population, the absence of a structured labour market and sustainable employment perspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country. "(International Labour Organisation (ILO), 'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' – A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 10).

Daarna onderlijnen we ook dat de CGVS de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet respecteert.

Het CGVS brengt de asielzoeker inderdaad niet op de hoogte van het feit dat de IBA mogelijkheid wordt bestudeerd. Het concrete alternatief wordt later wel vastgesteld in de beslissing op basis van verklaringen van de asielzoeker die in een andere context afgelegd werden. Het gaat om verklaringen over de familiale context, maar geen specifieke vragen over een mogelijke hervestiging in Kabul. Die verklaringen zijn vaak niet pertinent om, rekening houdend met de reële situatie, tot het bestaan van een intern beschermingsalternatief te doen besluiten. UNHCR heeft dit probleem ook vastgesteld bij de toepassing van het principe van intern beschermingsalternatief in andere Europese landen. "There is a discernible tendency to use the applicant's statements to support a possibility of IFA without verifying those statements. Typically, if an applicant has a history of relocating within the country of origin in the past, this experience is used to support the argument that this is possible in the future, again without more in-depth analysis or substantiation or any sort of analytical approach. This may attain the level of an irrebuttable presumption that the applicant's history of temporary stays outside of the area of permanent residence in the country of origin demonstrates that he/she could resettle to another part of the country of origin. (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, June 2014, p 16) "Die werkmethode van het CGVS is in strijd met de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals uiteengezet door het Hof van Justitie in het arrest MM: "65. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. "66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. (HvJ M. M. (C-277/11) tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, 22 november 2012, §§ 65-68)" (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p 18-19)

Ten gevolge menen we dat de beweerde IBA van verzoeker in Kabul niet redelijk is, en dat de Commissaris generaal de redelijkheid van de IBA niet bewijzen heeft. We zijn ook van mening dat Kabul niet veilig is. Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Het is dus onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoeker meent dat er voldoende objectieve elementen bestaan die zijn verklaringen ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2 De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoekende partij preciseert niet hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt dat ze haar land heeft verlaten omwille van bedreigingen van een lokale talibanleider. Na een opleiding van 3 maanden aan het Iqra Instituut in Kabul werkte de verzoekende partij voor het bedrijf Kabul Thunder Technical Services (KTTS) in de stad Kabul. Daar kreeg de verzoekende partij een tijdelijk contract van 21 maart 2014 tot 21 maart 2015. KTTS werkte voor het Afghaanse Ministerie van Defensie. De verzoekende partij werkte zelf als leerkracht Ms Outlook voor soldaten van het Afghan National Army (ANA) van de 111ste divisie. Even voordat de tewerkstelling van de verzoekende partij bij KTTS op haar einde liep kwamen twee neven van de verzoekende partij, die zich bij een lokale talibanleider hadden aangesloten, te weten wat de verzoekende partij als beroep deed. Vanaf dat moment begonnen de twee neven samen met lokale talibanleider druk uit te oefenen op de ouders van de verzoekende partij. Ze hebben de vader en broers van de verzoekende partij geslagen en eisten dat de verzoekende partij met hen zou spreken en hen zou helpen. De verzoekende partij weigerde steeds. Uiteindelijk heeft de vader van de verzoekende partij aan haar meegedeeld dat de lokale taliban wou dat de verzoekende partij hen informatie doorspeelde of dat de verzoekende partij hen binnenloodste in een van de overheidsgebouwen waar ze haar werk uitoefende. De verzoekende partij weigerde om op hun eisen in te gaan nu ze geen toegang tot informatie had en het voor haar onmogelijk was om iemand binnen te brengen in de streng beveiligde gebouwen van het Ministerie van Defensie. De verzoekende partij heeft haar werkgever KTSS hiervan ook geïnformeerd, maar zij waren niet bij machte om iets te doen. Nadat haar tewerkstelling afgelopen was, keerde de verzoekende partij verkleed als garagist terug naar Kanday op vraag van haar vader. Bij haar terugkeer is de verzoekende partij naar de politiechef van haar district gegaan om klacht in te dienen maar daar werd geen verder gevolg aan gegeven. Tijdens haar verblijf in Kanday werd er 's ochtends vroeg een dreigbrief achtergelaten bij haar thuis. Haar vader bracht deze brief mee naar de moskee zodat de iman kon vertellen wat er in stond. In de brief eiste de taliban opnieuw dat de verzoekende partij iemand mee naar binnen moesten brengen bij het Ministerie van Defensie, dat de verzoekende partij informatie aan hen moest doorspelen en dat de verzoekende partij met hen moest samenwerken. Na de ontvangst van deze brief besloot de verzoekende partij te vertrekken naar Farm Adha in de provincie Nangarhar. Daar dook de verzoekende partij ongeveer 1 maand of 1,5 maand onder bij een smokkelaar tot deze haar het land kon uit brengen.

De verzoekende partij geeft voorts aan dat sinds haar vertrek de druk op haar familie niet afgenomen is. De taliban komt nog steeds langs, en ze hebben een tweede dreigbrief naar haar vader gestuurd en hem geslagen. Voorts eisen ze ook geld van verzoekers familie en eisen dat zijn jongere broer voor hen komt werken zodra hij oud genoeg is. Sinds zijn vertrek uit Kanday is de druk op verzoekers familie niet afgenomen. De taliban komen nog steeds bij hen langs, ze hebben een tweede dreigbrief gestuurd en zijn vader geslagen.

Tot slot vreest de verzoekende partij dat zij door haar vertrek uit Afghanistan zal beschouwd worden als een ongelovige.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk door de taliban wordt vervolgd omwille van haar tewerkstelling bij KTSS en haar werkzaamheden voor het ministerie van Defensie. Haar asielrelaas is weinig waarschijnlijk en bevat incoherenties die van aard zijn dat ze haar geloofwaardigheid fundamenteel ondermijnen.

De verzoekende partij meent dat het wel een doeltreffende strategie van haar neven en de taliban was om haar familie onder druk te zetten en te slaan daar de familie sacraal is in Afghanistan. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij geen hoge functie had binnen het bedrijf KTTS, dit bedrijf slechts als onderaannemer voor het ministerie van Defensie werkte en de verzoekende partij geen toegang had tot waardevolle informatie of enige macht had binnen het ministerie van Defensie is het onwaarschijnlijk dat een lokale talibanleider maandenlang druk op de verzoekende partij en haar familie heeft gevoerd zodat zij informatie naar hen zou doorspelen of iemand zou binnenloodsen in de streng beveiligde gebouwen van het ministerie van Defensie waar de verzoekende partij tewerkgesteld was. Des te meer omdat de verzoekende partij niet betwist dat *“Uit informatie waar het CGVS over beschikt (zie landeninformatie) blijkt dat de taliban een groot netwerk aan medestanders heeft, van mensen uit allerlei groeperingen in de samenleving. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat ze maandenlange druk op u, via uw familie,*

zouden uitoefenen zonder enige aanwijzing dat u hen genegen zou zijn. Des te meer daar ze bij uw familie niet eerst voorzichtiger hebben gepolst maar volgens uw eigen verklaringen vrij snel zijn over gegaan tot het slaan en mishandelen van uw vader en broers (CGVS, p. 15). Hiermee namen ze een vrij groot risico: dat u hen zou verraden bij de autoriteiten, wat u vervolgens ook deed (CGVS, p. 18)." Voorts betwist de verzoekende partij niet dat de taliban al meermaals bewezen hebben dat ze in staat zijn om goed georganiseerde en complexe aanslagen te plegen. Gelet op deze specifieke elementen is het inderdaad niet aannemelijk dat de taliban en haar neven voor een dergelijke lange periode druk op de familie van de verzoekende partij hebben uitgeoefend om van haar te verkrijgen zodat zij informatie naar hen zou doorspelen of iemand zou binnenloodsen in de streng beveiligde gebouwen van het ministerie van Defensie waar de verzoekende partij tewerkgesteld was. De verklaringen van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat ze zelfs niet de mogelijkheid gehad heeft om de taliban te overtuigen dat ze niets voor hen kon doen, zijn niet van dien aard dat ze afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze blijven werken is omdat ze het geld nodig had. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij tijdens het gehoor aangegeven heeft dat zij haar loon naar haar familie opstuurde (gehoor CGVS, vraag 37). Vooreerst maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het inkomen van haar gezin zo beperkt was dat haar gezin volledig van haar inkomen afhankelijk was waardoor blijven werken voor KTTS in onderaanneming bij het ministerie van Defensie de enige optie was. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat ze geen andere job mogelijkheden in Kabul of ergens anders had zodat ze niet meer in onderaanneming voor het ministerie van Defensie diende te werken. De verzoekende partij heeft schoolgelopen en nog een bijkomende opleiding van drie maanden gevolgd. Ze heeft zelfs niet geprobeerd een andere job te vinden. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partij bleef werken tot het einde van haar contract, alhoewel de taliban haar familie bleef bedreigen, niet verenigbaar is met de vrees die de verzoekende partij nu beweert te hebben.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Overigens is de manier waarop u tijdens uw gesprek bij het CGVS uw asielrelaas uiteenzette bij wijlen vrij verward en onduidelijk. Zo bleef u zeer kort en vaag over de verschillende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan. U kon niet concreet duiden wanneer welke bedreigingen naar u en uw gezin werden geuit (CGVS, p. 15-17), met welke frequentie dit gebeurde en wat de gevolgen hiervan waren. Nadat u hiermee werd geconfronteerd bleven uw antwoorden vaag en onduidelijk (CGVS, p. 16). Dit terwijl u eerder in het gehoor nog zeer coherent, gedetailleerd en doorleefd antwoordde op vragen in verband met uw werk (CGVS, p. 10-12). Het grote contrast tussen beide manieren van vertellen werd nog meer in de verf gezet door het feit dat u niet eenduidig kon vertellen over de dreigbrieven die uw familie heeft ontvangen. Waar u eerst verklaarde dat de eerste brief werd verzonden toen u niet in uw dorp was, maar toen u nog in Kabul verbleef (CGVS, p. 15) verklaarde u enkele zinnen later dat de eerste dreigbrief werd verzonden toen u in al in Farm Adha (Jalabad, Nangarhar) was, hetgeen betekent dat dit al geruime tijd na afloop van uw werkcontract was (CGVS, p. 16). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat de eerste brief echter werd verzonden toen u kortstondig in uw dorp in Kunar was en de tweede toen u in Farm Adha, Jalalabad, Nangarhar was (CGVS, p. 17). Dit zijn drie verschillende verklaringen over het ontvangen van uw eerste dreigbrief. Ook al verwacht het CGVS niet dat u een exacte datum kan geven van iedere gebeurtenis die uw vertrek uit Afghanistan voorafging doet het de wenkbrauwen fronsen dat u niet eenduidig kunt antwoorden wanneer u wordt gevraagd waar u zich bevond toen uw familie een dreigbrief ontving waarin u met de dood werd bedreigd."* Gelet op hetgeen voorafgaat kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat dit te wijten is aan een vertaalfout van de tolk. Het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. De verzoekende partij heeft ook tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van het verloop van het verhoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om, na confrontatie met tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing, louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het gehoor op te werpen. De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen.

In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat de verwerende partij tijdens het gehoor inderdaad opgemerkt heeft dat ze onduidelijk was over de details, maar ze stelt dat de verwerende partij

vervolgens nagelaten heeft om vragen te stellen over het tijdstip dat de brieven aankwamen of de precieze gevolgen ervan. Echter uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat de protection officer gevraagd heeft wanneer de dreigbrieven verstuurd zijn en ook naar de inhoud van deze brieven. Ook heeft de protection officer benadrukt dat de verzoekende partij dit in detail diende toe te lichten (gehoorverslag vraag 60, p. 16-17).

Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat het asielrelaas van de verzoekende partij verder ondermijnd wordt doordat ze de dreigbrieven niet kan voorleggen ter ondersteuning van haar asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat *“Dreigbrieven die u overigens in tegenstelling tot de documenten van uw werk niet kon voorleggen ter ondersteuning van uw asielrelaas, volgens uw verklaringen omdat het moeilijk is om ze te verzenden en omdat uw vader als spion zou aanzien worden moest hij ze op zak hebben tijdens controles (CGVS, p.5). Het hoeft weinig betoog dat ook deze verklaring niet kan overtuigen. Overigens heeft u volgens uw verklaringen zowel uw voormalige werkgever als de politie ingelicht van uw problemen maar kunt u hier evenmin een bewijs van voorleggen (CGVS, p.18).”* In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij dit te weerleggen door enerzijds te stellen dat de lokale politie in haar dorp de taliban vreest. De verzoekende partij brengt hiervan geen begin van bewijs bij. Anderzijds stelt de verzoekende partij dat haar voormalige werkgever ook geen brieven kan voorleggen, daar het een privébedrijf is. De Raad wijst erop dat het gegeven dat het om een privébedrijf gaat, het niet verhindert dat er een bewijs wordt voorgelegd dat de verzoekende partij het bedrijf ingelicht heeft.

Door te herhalen dat zij geen accommodatie meer had in Kabul en aan te geven dat zij haar vader wou zien daar hij een hartaanval gehad heeft, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de volgende pertinente bemerkingen van de bestreden beslissing: *“Na afloop van uw contract ging u zelfs terug naar Kunar terwijl u op de hoogte was van de bedreigingen aan uw adres. U begaf zich met andere woorden als het ware naar het hol van de leeuw hetgeen toch wel verbaast. Dus ook uw gedrag is weinig compatibel met de vrees die u en uw gezin claimden te hebben ten opzichte van de lokale taliban. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw vader het u had gevraagd en dat u nergens anders heen kon gaan (CGVS, p. 18) houdt geen steek. Immers, uw familie was logischerwijze, gezien de toename in dreigbrieven, in groter gevaar met uw aanwezigheid in het dorp. Bovendien had u voordien alreeds vijftien of zestien maanden in Kabul geleefd zonder problemen en in veiligheid. U was dus niet verplicht om Kabul te verlaten omwille van het feit dat uw contract afliep, noch is het plausibel dat u uw familie in grotere problemen zou brengen door zelf het gevaar te gaan opzoeken in uw dorp. Dat de taliban u via uw familie onder druk bleef zetten om hen bij te staan, onder andere via de tweede dreigbrief, en dit terwijl uw contract in Kabul al afgelopen was en u zich inmiddels al in Farm Hada in Jalalabad bevond houdt eveneens geen steek (CGVS, p.17). Het lijkt immers niet meer dan normaal dat uw vader in de gegeven context aan de taliban zou meegedeeld hebben dat u uw werkzaamheden had stopgezet waardoor u voor hen sowieso geen toegevoegde waarde meer had. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”*

Voorts kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar zij in de bestreden beslissing stelt: *“Uw vrees ten aanzien van de Afghaanse maatschappij en de Taliban dat u, door u langdurig verblijf in Europa, zal beschouwd worden als een ongelovige (CGVS, p. 19) is evenmin op afdoende wijze aangetoond. Het is een wijdverspreid en alom geweten (ook door de Taliban) gegeven dat er ook in Europese landen grote moslimgemeenschappen met een vrije religieuze beleving zijn. Er staat u zodoende niets in de weg om hier uw religie volledig en vrij te beleven. Ook brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat men in Afghanistan concrete aanwijzingen heeft om te denken dat u bekeerd zou zijn.”* Deze motieven worden niet op ernstige wijze weerlegd in de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht.

Bijgevolg, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. In de mate dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, kan het vermoeden dat de vrees die zij koestert ten aanzien van haar land van herkomst gegrond is, dan wel het risico op ernstige schade dat zij er loopt reëel is, niet worden weerhouden. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten om overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet te hebben gemotiveerd waarom mag worden aangenomen dat de voorgehouden vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016 en COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016 en COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voegt informatie met betrekking tot veiligheidsincidenten die zich in de eerste helft van 2017 in Kabul hebben voorgedaan. Zij betoogt dat hieruit blijkt dat, niettegenstaande het doelgericht

karakter van het geweld in Kabul, het merendeel van de slachtoffers burgers zijn en Kabul daarom niet als veilig kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat de incidenten die in het verzoekschrift worden aangehaald blijken de gevoegde informatie kunnen worden gekaderd binnen het hoger beschreven patroon van aanslagen gericht tegen 'high profile'-doelwitten, zijnde in hoofdzaak de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In geen van deze gevallen blijken Afghaanse burgers het doelwit van de aanslagplegers te hebben gevormd. Uit voormelde informatie kan niet blijken dat de meerderheid van de slachtoffers van deze aanslagen Afghaanse burgers met een laag profiel waren die als dusdanig niet werden geviséerd. Het Noorse rapport van 25 november 2016 (stuk 12) gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 en kan derhalve niet in rekening worden genomen. De verzoekende partij toont niet aan dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u als jonge man zonder uw familie naar Kabul bent gereisd om daar een opleiding te volgen en te beginnen werken (CGVS, p. 10). U heeft vervolgens zelfstandig nog vijftien of zestien maanden in Kabul geleefd, gewoond en gewerkt, zonder noemenswaardige problemen. Aangezien u al die tijd in staat was om dit te doen, is er niets dat u in de weg staat om opnieuw in Kabul werk te vinden en verder een leven op te bouwen. U verklaarde zelf daar nog banden te hebben met minstens één voormalige collega en vriend die zich in het verleden ook al bereidwillig toonde u te helpen aangezien hij de door u voorgelegde documenten voor u heeft bijgehouden en verzonden (CGVS, p. 3, 5, 14). Tenslotte is uw asielrelaas alreeds als ongeloofwaardig beschouwd, dus kan er geen sprake zijn van eventuele vervolging in Kabul door K. [...] en zijn medestanders. Overigens, zelfs indien u wel problemen zou hebben met de lokale taliban uit uw geboortestreek (quod non) is het weinig plausibel dat zij de middelen, de mankracht of de motivatie hebben om in een sterk beveiligde stad zoals Kabul naar u op zoek te komen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn oordeel omtrent de redelijkheid van het vestigingsalternatief de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij terdege in rekening neemt. Hij kan op goede gronden besluiten dat de combinatie van het gegeven dat de verzoekende partij als jonge man naar Kabul gereisd is, daar een opleiding gevolgd heeft en vervolgens vijftien à zestien maanden gewerkt en gewoond heeft en dat zij nog banden heeft met minstens één collega en vriend die in het verleden reeds bereid geweest is haar te helpen erop wijst dat zij over de nodige middelen en capaciteiten beschikt om zich in Kabul te vestigen en er een leven op te bouwen. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aan deze motieven afbreuk doen. Het argument dat de taliban in Kabul aanwezig zijn en over een netwerk beschikken, is gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar problemen met de taliban niet dienstig. Wat betreft het argument dat zij in Kabul geen familie heeft, dient te worden opgemerkt dat UNHCR volgens richtlijnen van 19 april 2016, waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift (stuk 3), aanvaardt dat jonge mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. De stad Kabul voldoet duidelijk aan deze voorwaarden. Algemene beweringen dat de verzoekende partij veel moeilijkheden zou hebben om in Kabul werk te vinden, dat het leven en de huisvesting er zeer duur zijn en dat de verzoekende partij derhalve niet in staat zal zijn om voor haar familie te zorgen, zijn in het licht van de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot haar persoonlijke situatie niet toereikend. De verzoekende partij toont ook geenszins *in concreto* aan dat zij in Kabul in een preciaire humanitaire situatie dreigt terecht te komen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens het interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.10. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de

Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is. Hetzelfde geldt voor artikel 13 van het EVRM.

2.11. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS